

NOVÉ

# BRAVÓ

TENKRÁT PO PADESÁTÉPRVÉ

FESTIVALOVÝ DENNÍK – ČÍSLO 1 – BELOPOTOCKÉHO MIKULÁŠ 2026

**„Človek k človeku si sadá,  
a v divadle obzvlášť.“**

Eva Štofčíková, metodička



## BRAVE NEW BRAVÓ!

Je štvrtok 4. júna 2026 a ja si po siedmich rokoch konečne potykám s Evou Štofčíkovou. Pripijeme si bulharským výročným rumom a presne o 15.17 h miestneho času sa mi zastavia ručičkové hodinky na ruke. Skutočne, nevymýšľam si! Akoby tento akt zblíženia chcel upozorniť na vzácnosť času, ktorý nám – slovami Gandalfa – bol na chvíľu daný.

Mohlo by sa zdať, že sa Belopotockého Mikuláš zasekol v minulosti. Nasvedčuje tomu zázemie pre porotu s vrstvou socialistického prachu, dekády nevyvetraná typická vôňa divadelnej sály, ubytovanie v štýle podnikateľského baroka či plastové minimliečka do kávy (to fakt ešte vyrábajú?!). Ale nie! Aj BM zreje – tak ako my všetci.

Poniektorí ako víno, iní ako burčiak, ale čas sa podpisuje na nás všetkých.

„Belopoták“ vstupuje do seriózneho veku. Cigaretku pred rozbormi nahradil IQOS, bravčová šunku v bageete čínska kapusta, Blaha Uhlára Dušan Vicen. Dokonca aj moderátorky sa pri otváracom výstupe postážovali, že ich bolia nohy v topánkach na podpätkoch. Zoserióznel aj náš festivalový denník. Ale nie veľmi, len tak primerane.

Bravíčko nechávame mladším generáciám. Pre nás mladých duchom, no zreých myslou prinášame Nové Bravó! Nebojte sa, neplánujeme publikovať motivačné citáty o osobnom raste pre seniorov ani tlačiť väčším písmom. Budeme stále

prinášať všetko podstatné i nepodstatné: veľké umelecké zážitky aj malé katastrofy, rozhovory, zákulisné mecheche a úvahy, ktoré by možno ani nemali byť publikované, ale už sa stalo.

Je to vlastne symbolické. Festival, ktorý prekročil päťdesiatku, prežil režimy, reformy, dereformy, optimalizácie, reorganizácie aj konsolidácie. Asi práve v tom tkvie životaschopnosť divadla, z ktorého sa aj v kategórii „dospelých“ stáva posledné útočisko detinskosti, hravosti a tvrdohlavosti. A pri pohľade na súčasný svet je to možno tá najrozumnejšia vec, akú môžeme robiť.

Tak nech sa festival začne! S pomocou nových i starých tvárí, slávnostne a napriek všetkému.

Molmol

# Salome, symbol strachu zo žien

Kamene nahromadené v strede javiska. Tri ženské telá. Telá, mladé, silné, ale v kontexte s kameňom aj zraniteľné. Nemôžem pritom nemyslieť na ženy v Afganistane alebo Iráne zbavené ľudských práv, dôstojnosti, práva na zdravotnú starostlivosť, vzdelanie. Ktokoľvek môže proti nim zodvihnúť kameň. Smrť ukameňovaním je dodnes realita. A silný biblický motív, spojený práve so súdením a trestaním žien. Prečo sa žien tak veľmi bojíme?

Keď Oscar Wilde v roku 1891 napísal jednoaktovku *Salome*, bol to škandál. Keď v roku 1910 Richard Strauss toto dielo pretavil do opery, bola to revolúcia. Otvorené tematizovanie ženskej sexuality a túžby bolo považované za zvrátené, konanie Salome za obsedantné a psychotické. Jana Juráňová v roku 1989 prichádza s úplne novou interpretáciou. Jej *Salome* je feministickou reflexiou a politickou výpoveďou, obvinením patriarchálneho systému. Ten s pádom komunizmu naberal nový rozmer. Juráňová očisťuje archetyp od násosov ženy zvodkyne posadnutej pomstou a vykresľuje ju ako ženu, ktorá bola zneužitá mocou a zmanipulovaná rodičmi. Matkou, ktorá sa mstí prorokovi a využíva na to svoju dcéru a nevlastným otcom bažiacim po vlastnej dcére.

Režisérka Zuzana Demková pracuje s minimalistickými scénickými prostriedkami, pričom sa sústreďuje na telesnosť. Telo ženy a jej hlas je v priestore jediným dôležitým prvkom. Rezignuje na hudobnú zložku, pracuje s tichom, rytmizovaním textu, slova, dychu. Jediný zvuk vydávajú kamene, ktoré symbolicky režisérka pretvára do nových významov. Tri herečky zachytávajú Salome v rôznych obdobiach života. Jedna z nich je staršia, vracia sa k spomienkam na svoje mladé ja a dve typovo veľmi podobné zrkadlia jej mladú podobu. Tému slobody, mladosti a ženskej rebélie spracoval súbor v symbolickom duchu, no nestratila sa pritom apelatívnosť výpovede. Jedna žena sa triešti na tri telá, ktoré komunikujú myšlienky vzdoru, spomienky na mladosť i analýzu minulosti.

Sláva Daubnerová



Jana Juráňová

SALOME

Divadelný súbor Jána Vojtaššáka, Zákamenné

Réžia: Zuzana Demková



## Kolko viny znesieme, toľkokrát sme Salome

Mnohí čitatelia a čitateľky sa dožadovali rady na otázku, akou skalou hádzať, keď ste bez viny. Radím sa preto s tromi protagonistkami jednej a tej istej postavy z rovnomennej inscenácie *Salome* Divadelného súboru Jána Vojtaššáka z oravského Zákamenného.

„Áno, sú to naše, domáce kamene zo Zákamenného. Cestujú s nami a staráme sa o ne na všetkých javiskách, kde hráme. Už presne vieme, ktorá skala kam patrí, ktorá je malá, ktorá okrúhla, na ktorej sa dá stáť, sedieť a ktorou najlepšie trafiš,“ odpovedá Viktória Dibdiaková, predstaviteľka Salome.

**Diváctvo so mnou trýplo, v ktorej chvíli niektorá z vás nešťastne zakopne o skalú a kedy kameň poletí niekam, kam nemá. Poradíte finty, ako sa vyhnúť ostrým skalám?**

S kamenným výrazom tváre hovorí najstaršia z predstaviteľiek mýtickej Salome, herečka Alžbeta Vlčáková: „Nie je to jednoduché. Zranenia patria k divadlu. Modriny na kolenách a zakopnutia už nepočítame a naše prsty na nohách sú spotrebné rekvizity.“

**Salome personifikuje tému viny a spoluviny. Čia vina je, že ste sa pustili do interpretácie starovekého mýtu?**

„Verziu od Jany Juráňovej som kedysi aj prednášala na recitačnej súťaži,“ prezrádza tretia z predstaviteľiek, Tereza Dibdiaková. „Prišlo mi správne inscenovať divákovi celý obraz postavy Salome. Myslím si, že jej príbeh nie je iba o od cudzení, ale hovorí aj o príčinách a motiváciách konania tragickej postavy.“

„Pre mňa ako zrelú ženu je to aj isté vyrovnávanie sa s osudom. Ľudské konanie sa nedá vrátiť, človek sa musí zmieriť s tým, čo vykonal. Otázka je, či sa zmieri – záleží len na ňom. Nami interpretovaná Salome si uvedomila, že svoj osud nezvráti, a zmierila sa s ním, hoci za cenu výčitiek svedomia, ktoré

ju sprevádzali až do konca,“ pokračuje Alžbeta Vlčáková.

**Pracovali ste s príbehom Salome aj cez prizmu veku, nebudaj pohľavia? Vyvolalo medzi vami skúšanie inscenácie napätie a trenice?**

„Nazerali sme na Salome ako mladšie aj staršie ženy, takže nejaké výmeny názorov samozrejme boli. Kamene sme však po sebe nehádzali. Spoločne sme hľadali a nachádzali kompromisy v tom, čo z Salome ostane. Najväčší konflikt nastal pri závere. Každá z nás dala do Salome kus svojho vnútra – nielen z hľadiska veku, ale aj nášho vnútorného sveta. Mužský pohľad na Salome priniesol náš skalný spolupracovník Roman Večerek. Zaiste uhadnete, ktoré časti inscenácie vznikli pod vplyvom mužskej energie. Skalopevne si myslíme, že príbeh Salome je univerzálny a nesie jasné poslanstvo aj dnes.“

Švošo



Matěj Balcar  
**OBČAN PRVOTRIEDNEJ KVALITY**  
 Divadlo G, Trebišov  
 Réžia: Tomáš Kříž

## Demokracia ako televízna súťaž

Ak by sme chceli nájsť obraz súčasnej demokracie, nemuseli by sme otvárať učebnice politológie. Fiktívna inscenácia *Mindfuck Show* neprináša obraz demokracie ako vznešeného politického projektu, ale ako mediálnej atrakcie, v ktorej sa pravda, moc, kapitál, vzdelanie, resentment aj láska stretávajú pod svetlami reflektorov a za potlesku publika.

Prvým hosťom show je vlastník média, človek, ktorý už dávno pochopil, že pozornosť je dnes politickou menou. Proti nemu je postavená učiteľka dejín. Predstavuje erudíciu, vzdelanie, historickú pamäť a vieru, že fakty majú význam. Jej dialóg s moderátorom vytvára ilúziu civilizovanej verejnej debaty. Presne takú, akú si o sebe rady myslia liberálne médiá: argument proti argumentu, poznanie proti nevedomosti, kultúra proti barbarstvu. Lenže po-

tom prichádza pán Malý – snáď najpresnejšie napísaná postava inscenácie. Človek reprezentujúci tisíce hlasov, ktoré dnes znejú zo sociálnych sietí či krčiem. Malý však nie je príčinou spoločenských problémov, ale produktom demokracie, ktorá občanom sľúbila hlas, no nie všetkým dala nástroje, aby ho vedeli používať.

S príchodom ukrajinskej upratovačky sa mení perspektíva a vnáša sa aj ľudský rozmer, následné scény s kameramanom a moderátorom zasa plodia násilie. Ironickým vrcholom celej grotesky je test voličskej spôsobilosti. Aj tu súbor demaskuje paradox rozdelenej spoločnosti, ktorá si myslí, že problémom demokracie sú iba nesprávni voliči. Liberálna časť publika čaká Malého diskvalifikáciu, konzervatívna jeho triumf. Namiesto toho dostanú oba tábory zrkadlo. Pán Malý nie je chyba systému. On je systém.

Divadlo z Trebišova nehľadá pravdu, ba naopak. Ukazuje, čo sa stane, keď sa zo samotného hľadania pravdy stane televízna show. Tá nemusí nutne klamať, ale desivo presvedča publikum, že sú súčasťou demokratických rozhodnutí. A pritom ostávajú iba pasívnym publikom.

Jozef Vlk

### Ako sa stať občanmi prvotriednej kvality?

*Inscenácia Občan prvotriednej kvality namierila svetlá reflektorov na ľudí z opačných názorových spektier. O tom, že táto komédia trebišovského Divadla G vlastne vôbec nie je komická, sme sa rozprávali s režisérom Tomášom Křížom a predstaviteľom hlavnej roly Jakubom Pilátom.*

**Vaša Mindfuck show je síce televíznou šou, ale v jej jadre je celkom ostrá kritika súčasnej spoločnosti. Ako ste sa dostali k tomuto námetu?**

**TK:** Venujeme sa skôr žánru komédie, no na viacerých prehladkach sme dostávali spätnú väzbu, že by sme mali inscenovať niečo s vážnejšou témou alebo s väčším presahom do spoločnosti. Pri hľadaní aktuálneho textu pre túto sezónu sa mi podarilo nájsť v Česku hru *Občan prvni jakosti* od Matěja Balcara a po niekoľkých e-mailových výmenách nám autor text s veľkou láskavosťou poskytol.

**Jakub, vy ste stvárnilí hlavnú postavu suverénneho moderátora, ktorý testuje hranice vlastného šéfa a aj publika. Ste aj v skutočnom živote šoumen? Máte s postavou Dávida Mareka niečo spoločné?**

**JP:** Vôbec, ja som skôr introvertnejší typ. Asi by som nepovedal, že sa nejako podobáme. On je dosť manipulatívny, snaží sa ovládať situáciu, a ja – nie vždy, ale väčšinou – mám od toho ďaleko.

**A pri inscenovaní ste sa inšpirovali nejakým existujúcim televíznym formátom?**

**TK:** Nie konkrétnou reláciou, ale chceli sme sa inšpirovať tým, ako vyzerá dobrá šou, aby sme neskízli do plytkého bulváru. Text samotný má takú švejkovskú štruktúru – hlboká myšlienka odľahčená humorom, nechceli sme to pokaziť povrchnosťou.

**Inscenácia je kritická aj k tomu, ako dnes funguje demokracia. Máte nejaký návrh, čo by sme s tým mohli robiť?**

**JP:** Mňa najviac zaujíma jedna z posledných replík – keď sa začneme baviť o demokracii, treba z toho vyňať emócie, lebo potom sa aj rozsudok skreslí. Slovensko je veľmi rozdelená krajina, ale veci nie sú čiernebiele. Ľahko sa to hovorí, ale sami ideme často proti sebe.

**V inscenácii je prítomná aj satira voči daniu na Slovensku. Máte do budúcnosti nádej, že to bude lepšie?**

**TK:** Mňa osobne prekvapili reakcie divákov. Dokonca aj tí, ktorí chodia do divadla len veľmi sporadicky, reagovali, že je to jedna z najlepších hier, ktoré sme doteraz inscenovali. Ľudia nevolajú len po komike, ale aj po obsahu pod textom alebo medzi riadkami – a naozaj to odčítali. Teda – mám nádej, že to s nami nie je až také zlé.

Mašmaš

# Stará fraška, nové ambície alebo Keď klasika zmení pohlavie

Inscenácia prievidského Divadla z Dvora *Naša tetka delegátka* v réžii a podľa úpravy Alžbety Hammer sa pokúsila vstúpiť na územie, ktoré v súčasnej dramatiky označujeme pojmom rewriting (prepísanie, prepracovanie). Ide o úpravu existujúceho textu, ktorá zachováva jeho základný význam, no pretvára ho novým jazykom, perspektívou či kontextom. V tomto prípade ide o prepis hry Ivana Stodolu *Náš pán minister*. Cieľom bolo aktualizovať jazyk, realie i spôsob rozprávania a priblížiť text súčasnému publiku.

A je to naozaj sympatický pokus. Za jeho najväčší prínos možno považovať snahu aktualizovať pôvodný text, jazyk aj perspektívu rozprávania, predovšetkým posunom dôrazu do ženského sveta. Zaujímavým momentom je aj otvorenie témy ženského alkoholizmu, ktorá sa na javisku neobjavuje často. Spomeňme napríklad nášho klasika P. O. Hviezdoslava a drámu *Gábor Vlkolínsky*.

Napriek viacerým podnetným nápadom však inscenácia pôsobila miestami nedotiahnuto a nie všetky motívy sa rozvinuli do svojho plného potenciálu. Ambícia je chvályhodná, no netreba sa báť ešte väčšej odvahy – berte to, prosím, ako povzbudenie. Podobne je to aj s celkovou poetikou inscenácie. Objavujú sa v nej náznaky súčasného chápania „moliérovskej“ komédie s koreňmi v typológii commedie dell'arte, tento smer však zostáva skôr naznačený než dôsledne rozpracovaný. Potenciál na jeho ďalšie rozvinutie je pritom značný.

Napriek uvedeným výhradám ide o tvorivý počín, ktorý otvára zaujímavé otázky a naznačuje možnosti ďalšieho rozvoja autorskej interpretácie klasického textu. A tomu osobne veľmi fandím. Práve v momentoch, keď sa inscenácia odvažuje vzdialiť sa od predlohy a hľadať vlastný jazyk, ukazuje svoj najväčší potenciál. Ochota riskovať, experimentovať a prinášať nové interpretačné pohľady je hodnotou, ktorá si aj v tomto prípade zaslúži podporu.



Patrik Lančarič



Alžbeta Hammer  
**NAŠA TETKA DELEGÁTKA**  
Divadlo z Dvora, Prievidza  
Réžia: Alžbeta Hammer

## Ako si vybrať toho správneho?

„Milé Bravíčko, majú o mňa záujem dvaja chlapi – jeden je mestský typ, sčítaný, ale dosť precitlivo a cintľavý, druhý je obyčajný chlapec z dediny, ale má silu, odvahu a miluje ma. Čo mám robiť?“

O tomto probléme srdca by sa rada poradila Milka Slaninová, ústredná postava inscenácie *Naša tetka delegátka*, je na to však príliš hrdá a príliš študovaná. Milka je totiž presvedčená feministka, ktorá sa navonok bráni mužskej priazni, no vnútri túži po láske ako každý (a každá!). Inscenácia vychádza z úpravy známej hry Ivana Stodolu *Náš pán minister*, ktorú sa režisérka Alžbeta Hammer pokúsila pretvoriť na súčasnú komédiu zdôrazňujúcu ženskú optiku. Divadlo z Dvora ňou po *Jožkovi Púčikovi* a *Mastnom hrnci* uzatvára svoju trilógiu slovenských komédií, no s výrazným autorským vstupom.

Z pôvodne mužských postáv sa stali ženské, pri adaptácii sa tiež redukovalo všetko, čo by dnešnému publiku znelo ako relikv minulosť a pôsobilo nepresvedčivo. „Napríklad pri Milke

nám nesedelo, že by prišla a súhlasila by s tým, že ju chcú vydať. To by v dnešnej dobe nefungovalo,“ hovorí režisérka. Na úprave podľa nej spolupracoval celý súbor a samozrejme vychádzala aj z toho, že v ňom majú veľmi veľa silných herečiek. Napriek rodovej výmene však postavy nezmenili povahu, ich „drsnosť“ zostala zachovaná. „Myslím si, že pri výbere textu musí vždy platiť, že keď ho človek číta, musí tam vidieť svojich hercov,“ hovorí Alžbeta na margo prispôbovania typológie postáv hereckému súboru. „Hrubosť mužského pohlavia, ktorá bola v tých postavách pôvodne, sa pretavila a pekne funguje v tých ženských.“

Feministická perspektíva im slúžila aj ako nástroj sebareflexie. „Povedali sme si, že aj taký vroplánový mužský typ môže nakoniec zaujať

našu feministku. Aj do takého človeka, do ktorého si myslíme, že sa nezaľúbime, sa nakoniec zaľúbime,“ podotkla na margo Milkinej záverečnej voľby partnera. Inscenácia zároveň podľa nej chcela búrať aj rodové stereotypy, ale láskavým spôsobom. Napríklad z postavy zženštilého hypochondra Jeana, ktorý sám seba príliš pozoruje a je príliš citlivý, si síce robia tak trochu srandu, no napokon aj jeho čaká šťastný koniec: „Nájde svoju maskulinu polovičku, ktorú hľadá. Celé je to vlastne o tom, že nakoniec každý nájde niekoho, kto ho pochopí, kto ho doplní a kto ho možno aj prekvapí tým, aký je pri ňom v skutočnosti sám sebou.“ Inscenácia, ktorá s humorom preniesla na javisko ružovo-modrý svet mužsko-ženských vzťahov, mala v Liptovskom Mikuláši už svoju 19. reprízu. To môžeme považovať za dôkaz, že súbor z Prievidze si vybral správne.

**Mašmaš**

# Vášeň, bezmocnosť, ťažoba a lož

Vstúpiť na pole dramatisácie či akejkoľvek divadelnej adaptácie rozsiahlejšieho prozaického diela znamená vyriešiť kľúčový problém – rozprávača. Keďže som nemal možnosť ponoriť sa do originálu izraelskej autorky Dorit Rabinjanovej, spoľahol som sa ako divák na to, že autorka dramatisácie, dramaturgička a režisérka Marica Šišková vytvorila svoj koncept v súlade s logikou predlohy a dramatické napätie vystavala na strete dvoch rozprávačov.

Samotná prítomnosť dvoch rozprávačov však automaticky nezaručuje dotyk s dramatickým. Na to potrebujeme interpretačnú nadstavbu, režijnú a samozrejme hereckú (v hľadani variácií vo vnútri situácií, hru s plynutím času, prítomnosť druhého v rozprávaní prvého a vice versa, pohľady mimo seba, pohľady k sebe, vystupovanie a vstupovanie do situácií toho druhého...).

To, že sme tieto kvality mohli na javisku sledovať, svedčí o premyslenom koncepte a zručnej práci s výrazovými prostriedkami. Tie však neslúžia samy seba, ale artikulácii obsahu. Pre mňa sa sústredil nielen do podoby nezvyčajného vzťahu dvoch mladých ľudí, ale najmä do otázky, kde staviame svoje najväčšie ploty, hranice a múry. Tie sa napokon nachádzajú v každom z nás a vyrastajú z kontextu, ktorý nás formuje.

Základné nastavenie inscenácie (vzťah muža a ženy z dvoch politicky a historicky absolútne nezmieriteľných pólův) by nás mohlo nútiť prikláňať sa na niektorú zo strán definujúcich pozadie. Jej paradox však spočíva v tom, že nás k tomu nielenže nenabáda, neprovokuje, ale ukazuje principiálnu nezmyselnosť tejto len zdanlivej nevyhnutnosti zoči-voči voči krehkej a ozajstnej hĺbke vzťahu dvoch mladých ľudí.

Inscenácia sa tak pre mňa stala výnimočným zážitkom po všetkých stránkach, či z hľadiska adaptácie, režijného vedenia, ale najmä vďaka krehkej a intímnej hereckej autenticite, ukazujúcej spojenie vášne s bezmocnosťou, dovádzajúcej sebaklam do situácie, z ktorej už niet východiska.

Peter Pavlac



Dorit Rabinjanová  
**VŠETKY RIEKY**  
Divadelný súbor Drim, Nitra  
Réžia: Marica Šišková



## Dospelácka bodka za detskými ochotníckymi časmi

*Keď divadelníci prekračujú zaužívané cesty a vstúpia do neprebádaných vôd, je to skúška. Je to výzva, ktorú prijalo herecké duo Alexandra Zeleňáková a Ivan Čermuško z nitrianskeho divadelného súboru Drim spoločne s režisérkou Maricou Šiškovou. Výzvy tiež prehľbujú vzťahy.*

**Zdalo sa mi, že neutíchajúci potlesk obecnosti si akosi málo užívate, našťastie som napokon postrehol aj známky úsmevu. Aké sú vaše pocity po predstavení?**

**I:** Človek zažíva počas predstavenia množstvo emócií. Vzhľadom na dĺžku je to dosť namáhavé. Na konci sme vždy „vyflusnutí“.

**Keďže máte skoro vybité baterky, v stručnosti mi prosím prezradte genézu nápadu inscenovať novelu *Všetky rieky*.**

**A:** Už dávnejšie som prišla za Maricou Šiškovou s pocitom, že na škole, kde študujem, sa necítim celkom naplnená. Do rúk mi podala rozčítanú knižku od Dorit Rabinjanovej so slovami, aby som si ju prečítala a povedala, ako to cítim.

**I:** Mňa oslovila priamo Marica. S Alexandrou sme sa síce poznali, no pochádzame z rôznych súborov a dlho sme sa nevideli. Samotná insce-

nácia sa rodila extrémne dlho. Chvilu sme skúšali, neskôr nás odstavil Erasmus. Po premiére sme nepravideľne reprízovali, no až teraz sme sa odhodlali vyjsť s kožou na trh. Prvú verziu scenára pripravila Marica. Hrdinkou a rozprávačkou predlohy je totiž len dievča Liat. Postavu Hilmiho sme museli vytvoriť. To už bol spoločný tvorivý proces.

**Divákovi sa príbeh zakázanej lásky dostal pod kožu. Podarí sa mne dostať sa vám pod kožu? Prezradíte mi tvorivé tajomstvá?**

**A:** Pamätám si na rozhovor s Maricou. Vysvetľovala som jej, že romantické situácie a bozkávanie nie sú mojou hereckou doménou. Hneď na prvej skúške s našim pohybovým spolupracovníkom nás konfrontoval so zadaním: budete sa bozkávať! Teraz si dajte pusy! My sme samozrejme ihneď spanikáрили, bozkávanie sa nekonalo a do-

hodli sme sa na objatí. Myslím však, že to v tejto podobe funguje oveľa lepšie a menej je viac.

**Súhlasím, prišlo mi to krásne divadelné, že v scénach v newyorkskom byte vás delila pomyselná stena a až v situácii odlúčenia medzi vami došlo k fyzickému kontaktu. Zmenila inscenácia *Všetky rieky* váš vzájomný vzťah?**

Nevznikol medzi nami žiadny románik, ak to máš na mysli. Na druhej strane, hoci sme sa už predtým poznali, nikdy sme spolu takto intenzívne nespolupracovali a náš vzťah sa prehĺbil tým správnym smerom.

**Znamená to ďalšiu divadelnú spoluprácu?**

Naše cesty sa pomaly rozchádzajú, obaja ideme svojou dospeláckou cestou, keďže končíme vysokú školu. Berieme to ako krásnu bodku za našimi amatérskymi divadelnými časmi. Sme však otvorení všetkým možnostiam. Napríklad ísť s našou inscenáciou na Pohodu by bolo fakt skvelé.

**Všetko sa dá zariadiť.**

Švoško



## Sláva Daubnerová

Jej meno hovorí za všetko! Top superstar tohoročnej poroty, národne i medzinárodne uznávaná, cenami ovenčená performerka a režisérka. Je pôvabná ako Brigitte Bardot, priekopníčka ako Madonna, charizmatická ako Greta Gerwig. Žiadne prirovnanie však presne nevystihuje jej pozoruhodnú umeleckú trajektóriu. Jej kariéra je dôkazom, že aj zo skromnej prievidszkej ochotníčky môže vyrásť hviezda svetového formátu, tvorkyňa, ktorú poznajú v operných a divadelných domoch po celej Európe. Ale hoci od čias, keď na Belopotáku ako účastníčka predvádzala svoje herecké kreácie, pretieklo už dosť vody, predsa na ochotnícke korene nezabudla, ponukou prísť do Liptovského Mikuláša nepohrdla. V pozícii porotkyne je vôbec po prvýkrát, no hneď jej zverili žezlo predsedníčky.

## Patrik Lančarič

Keby sme mali jeho život a tvorbu prirovnať k hudobnému hitu, bolo by to niečo medzi *Ain't No Mountain High Enough* Marvina Gaya a *I've Been Everywhere* Johnyho Casha. Rozsah jeho tvorivej činnosti je nedozierny, a to nielen na Slovensku či v Zlíne, kde pôsobí ako umelecký šéf mestského divadla, ale svoju stopu zanechal v divadlách v Nemecku, Nórsku, Estónsku, Litve, Poľsku, Veľkej Británii, Švajčiarsku, Holandsku, Portugalsku, Luxembursku či inde po celom Česku. So svojimi filmami zožal úspechy doma aj v zahraničí. Nie všetci však vedia, že okrem divadla a filmu je aj hudobníkom a hudobným aficionadom. Nech pred ním spomeniete akúkoľvek osobnosť hudobného sveta, Patrik

ju buď osobne pozná, alebo s ňou hral, či o nej aspoň urobil film alebo divadlo – len nedávno mala premiéru jeho inscenácia o Karlovi Krylovi, na ktorú spolupracoval aj s Petrom Pavlacom.

## Peter Pavlac

John Lennon a Paul McCartney, Simon a Garfunkel, Batman a Robin, Old Shatterhand a Winnetou, Lasica a Satinský, Lančarič a Pavlac. Je prekvapivé, že táto známa tvorivá dvojica až na tomto ročníku BM spoločne zasadla aj do porotcovských kresiel. Nebudeme teraz hádať, kto z nich je slávnejší, každopádne, vo svete divadla azda niet človeka, ktorý by nepočul meno Peter Pavlac. To je čo povedať, pretože byť verejne známym dramaturgom je takmer oxymoron. Peter je rovesníkom Baby Spice, no kým na Emmine roztomilé blond copíky si už dnes sotvako spomenie, spolupracovať s Petrom by chcel každý. Na konte má niekoľko desiatok autorských predloh, dramatičiek, libriet, konceptov, jeho dramaturgie sa počítajú na stovky. Je ako Bruce Springsteen divadelnej dramaturgie – tvorí bez zbytočných efektov, ale s veľkým rešpektom. Ovácie publika však nie sú tým, po čom baží – jeho najväčšou túžbou je pomocou umenia hovoriť o zásadných veciach. Okrem toho je vzorom tvorivého étosu pre študentstvo VŠMU a aktuálne navyše ako superman háji slobodu rozhlasovej tvorby v médiu, v ktorom dlhé roky pracoval a teraz ho ohrozujú temné sily.

## Jozef Vlk

Ak by mal svet súčasného divadla svojho Davida Bowieho, mohol by sa pokojne volať Jozef Vlk. Rovnako ako legendárny britský hudobník totiž odmie-

ta zostať pri jednej úlohe. Autor, režisér, hudobník, skladateľ, svetelný dizajnér, producent – zatiaľ čo väčšina ľudí si vyberá jednu profesiu, Jozef ich má rovnovoľnosť (a snáď sme na nič nezabudli). So svojou Debris Company precestoval kus sveta a všade zanechal plno silných obrazov, pohybu a hudby. Ako staré latinské príslovie hovorí: Hubris, Debris, Canis lupus. Na Belopotockého Mikuláš prichádza ako lovec talentov s vycibreným čuchom na všetko vizuálne pôsobivé, muzikantsky sugestívne a choreograficky presné. Ak si získa jeho pozornosť vaše predstavenie, je to asi také, ako keď vám Paľo Habera v Superstar povie, že sa mu páčil váš spevácky výkon.

## Stanka Vlk Vlčeková

Ak by Jozef bol John Lennon, Stanka by bola jeho Yoko. Ale ona je vlastne skôr Björk – originálna, nezameniteľná a na javisku úplne vo svojom živle. Patrí k tým umelkyniam, ktoré dokážu rozprávať celé príbehy jediným pohybom ruky. Je choreografickou majsterkou a krotiteľkou. Tanečnú a pohybovú zdatnosť zosobňuje svojím telom v spoločnom vlčom Debris Company. A keďže len zlomok ľudí dostal do vienka talent hýbať sa či stáť na tom správnom mieste, je tiež vyhľadávanou choreografkou na domácich aj zahraničných javiskách či vo filmových projektoch. O svoj talent a skúsenosti sa delí aj na VŠMU, kde formuje frekventantov súčasnými pohybovými technikami. Keď ju zbadáte v hľadisku, zachovajte pokoj, nehryzie, aj keď jej priezviská hovoria iné. Ale ak na javisku niekto stojí tam, kde nemá, určite si to všimne.

Mašmaš Švošvo



Michal

Martina

Miro

Jakub

# LUNATICS



## Jakub Molnár

frontman

Je jedno, či na vlak smer Liptov nasadne v Brne alebo až v Trnave, či ide dokonca zo Svitú, kde započali jeho letokruhy. Zo všetkých smerov prichádza ako synonymum stability redakcie festivalového denníka, bez prechodov a menopáz (situácia, keď si človek zaboja nevie spomenúť na názov inscenácie, ktorú práve videl). Okrem šéredaktorovania sa Jakub venuje divadelnej dramaturgii. Ešte chvíľku v trnavskom DJP a o to viac v brnianskom DHnP. Držia mu miesto aj v dramaturgickej rade festivalu Divadelní svět. Jeho divadelní svět Brna už pohltil celého. Tam je jeho srdce a zdá sa, že už aj trvalé bydlisko. Už na neho prezradím len, že na redaktorov nekričí, nosí prapodivné dizajnové slnečné okuliare a čeština mu ešte nepokazila írečitosť slovenčiny. Čo myslíte, dokedy?

## Michal Hricko

klávesák

Pamätá si časy, keď sa grafika robila poctivo: nožnicami, lepidlom a s miernym pohrdaním budúcnosťou. Ako najstarší člen redakcie si ešte matne spomína na vynález kníhtlače a dodnes tvrdí, že Gutenberg to mohol zalamovať prehľadnejšie. Mladší kolegovia ho obdivujú najmä preto, že dokáže bez pomoci vyhľadať súbor v počítači, ale aj používať písací stroj. Hovorí sa, že keď otvorí InDesign, niekde v dialke sa automaticky vyrovná riadkovanie. Je živým dôkazom, že vek je len číslo. V jeho prípade veľmi vysoké číslo. Napriek tomu stále odmieta odísť do grafického dôchodku a tvrdojšine dokazuje, že najlepšie rozumie súčasnému vizuálnemu jazyku človek, ktorý si pamätá aj jeho praveké nárečia.

## Martina Mašlárová

prvé husle

Martina sa už niekoľko rokov nachádza vo veku, keď sa človek začína zamýšľať nad rovnováhou medzi pracovným a súkromným životom. Našťastie, zatiaľ sa k tomu nestihla dostať. Popri pedagogickej práci, prodekanom úrade, dramaturgiách, porotách, festivaloch, publikáciách, prekladoch, výstavách a kritických textoch stále zvláda spať päť hodín denne a príležitostne prenocovať na festivale na gauči bez potreby následnej rehabilitácie. Kým jej rovesníci objavujú čaro ortopedických matracov, ona stále cestuje po prehliadkach neprofesionálneho divadla a vedie životný štýl doktorandky, hoci doktorát už dávno získala. Existujú podozrenia, že jej biologický vek je v skutočnosti grantový projekt, ktorý sa každé tri roky úspešne obnovuje.

## Miro Švoňava

manažér kapely

Tento nezmar pochádza z krajov, kde líšky dávajú dobrú noc, slepý sýtemu neverí a stena sa s hrachom nesúdi – z Rimavskej Soboty. Ale to z neho ešte nerobí redakčného pterodaktyla. On si tento titul pravidelného člena rôznych porôt tvrdo odpracoval. A nielen to! Vrásky od smiechu, antikú serióznosť i imidž Malého Mirka z Uragánu nadobudol pôsobením v Slovenskom národnom divadle na pozícii projektového manažéra. Odvtedy vie vyriešiť krízovú situáciu skôr, než vznikne, rozpočet skôr, než sa schváli, a konflikt skôr, než si jeho aktéri uvedomia, že sa pohádali. Jediné, čo dodnes nedokáže manažovať, je plynutie času. Ten mu totiž odmieta uveriť vek.

Molmol Švoňavo



# Láska, sex a nežnosti

## Réžia, text a starosti... z prvého dňa

Divadelný súbor Jána Vojtaššáka, Zákamenné:  
**SALOME**

**Sláva Daubnerová:** Toto môže byť pokojne aj diskusia.

**Patrik Lančarič:** Keby tu boli dámy, moja prvá otázka by bola: Čo ste tým chceli povedať dnes?

**P.L.:** Keď on sa iba urobí, tak je to fajn. Ste tesne pod vrcholom (textu, pozn. redakcie).

**Jozef Vlk:** To sa nedá vysvetliť v bulletine. To s tou Šaľou.

**S.D.:** V divadle človeka nie je už veľmi vidieť, lebo sme presýtení novými médiami.

**J.V.:** Sme presýtení peniazmi.

Divadlo G, Trebišov:  
**OBČAN PRVOTRIEDNEJ KVALITY**

**J.V.:** Ja som sa písaniu musel venovať v noci. Nesledoval som dĺžku textu, lebo sa mi nechcelo počítať každý znak, tak som písal. A teraz to redaktori musia krátiť.

**P.L.:** Škrtať neznamená neúctu.

**P.L.:** Bežná spoločenská diskusia nemá dramaturga. Preto tak reálne vypadajú schôdze vlastníkovo bytov.

**Divadlo G:** Naše predstavenie vzniklo s podporou Vlády SR. V Trebišove mali poslanci výjazdové rokovanie. Ocenili, že náš súbor má dlhú kontinuitu a finančne nás podporili. No netušili, čo vlastne podporili.

**J.V.:** Češi majú také príslovie: Proč nesypat sviním perly pod nohy? Vždyť by na nich uklouzly.

Divadlo z Dvora, Prievidza:  
**NAŠA TETKA DELEGÁTKA**

**P.L.:** Ja by som sa zameral na niečo, čo by som nazval povzbudenie. Vy robíte to, čo sa volá rewriting. (...) Najznámejším slovenským rewriterom je Ľubo Feldek.

**P.L.:** (ožíva v ňom hudobník): Skoro som uschol z flautičky, keď ste hrali Sedemdesiat sukien mala. Ale keď ste tam dali elektroniku, tak som ožil.

**S.D.:** Žiadalo by sa mi to pritiahnúť viac za pačesy. Vy ste mali taký uletený priestor, ja som si chvíľu vpravala, že je to taký prievidzský Herbert Fritsch. (redakcia odporúča vygoogliť si, pozn. red.)

**S.D.:** Ja som vlastne bola sklamaná, ako sa ona nakoniec rozhodla. Podarilo sa vám vybudovať naozaj odpudivého Jeana. Podarilo sa vám tam dať fresh postrehy mladej ženy poznačenej fe-

minizmom. Zostala som zaskočená, že si potom vybrala toho Petra.

**Režisérka:** Čím viac to hrávame, tým ďalej sa mi to zdá trošku naivné.

**S.D.:** Trošku.

DS DRIM, Nitra:  
**VŠETKY RIEKY**

**J.V.:** Už som sa chystal na to, že by som vám mohol poradiť, ako by ste to mohli výtvarne riešiť. A potom som to úplne vzdal. (je to kompliment, pozn. red.)

**Marica Šišková** (reaguje na otázku o hudbe): Pre mňa to bola prvá spolupráca s profesionálnymi hudobníkmi, čo mi veľmi skomplikovalo život.

**P.L.:** (hovori ako posledný): Ja mám tiež nabité koly, ale sme už šesť minút nadčas.

**Diana Laciaková:** Nie, ja som vpravala, že máte ešte šesť. Teda už len tri.

**P.L.:** Išlo to cez nás. My sme boli oni dvaja.

(Všetci porotcovia rozprávali múdro a seriózne, primerane k téme inscenácie. Napospol ďakovali za intenzívny zážitok.)

Švošvo Mašmaš

**Ešte nepatříš do starého železa!**

Vyrob si upcyklovanú štýlovú tašku, obálku na knihu, peračník či peňaženku

Príď do foyer **Domu kultúry**

**Piatok 10:00 – 14:30**  
**Sobota 9:00 – 14:00**  
Nedeľa (podľa dohody)

**ČOŽE JE TO PÄTDESIAŤKA?**  
Peter Pavlac

Festivalový denník Belopotockého Mikuláš – celoštátna postupová súťaž a prehliadka neprofesionálneho divadla dospelých, 2026, 1. číslo • Vydáva a tlačí Liptovské kultúrne stredisko v Liptovskom Mikuláši • Redakcia: Jakub Molnár – šéfredaktor, Martina Mašlárová – redaktorka, Miroslav Švoňava – redaktor, Michal Hricko – grafik • Foto: (ak nie je uvedené inak) Jakub Jančo • Náklad: 75 ks, nepredajné • Neprešlo jazykovou korektúrou. ISBN 978-80-85154-62-7.